

2012 - derde seizoen

<http://www.2dtrilogie.nl/>

<http://www.facebook.com/2dtrilogie>
info@2dtrilogie.nl

INHOUD

Badparels	02
Stereoscoop	07
Drukfout	11
Taart	15
Jeuk op m'n rug	19
Vanille	22
Het tomatensaus-ongeval	26
Puzzel voor gevorderden	28
Vis moet zwemmen	32
Herlezing	36
Instrumental break	41
Frisse neus	44
Schoon	47
Schrijfgerei	50

Badparels

Ondanks dat hij al een tijdje niemand meer voorbij had horen komen ging hij toch zo geruisloos mogelijk ver zitten. Het moest al minimaal een half uur geleden zijn sinds hij zich in deze kast had verstopt. Hij was, vooral dankzij puur geluk, het gebouw ongezien binnen weten te komen, maar hij had door de constante stroom van mensen die hier werkten al meteen zijn toevlucht moeten nemen tot deze schuilplaats. Maar hij moest uiteindelijk toch een keer deze kast verlaten om achter het geheim van de ringvormige parels te kunnen komen. Zijn leermeester zat op hem te wachten.

Toen zijn meester hoorde dat een concurrent erin geslaagd was ringvormige parels te maken had hij eerst vol ongeloof gereageerd. Dat kon niet. Zoiets was onmogelijk. Parels hoorden bolvormig te zijn. Een andere vorm was ondenkbaar en hij kon het weten. Hij maakte al jarenlang deze sierraden. Kunstmatig, dat wel, en van een kwaliteit die het bij lange na niet haalde bij de door de schelpdieren gemaakte juweeltjes, maar hij verdiende er goed aan. Er was een markt voor. Hij maakte er colliers van, armbanden, broches, desnoods rozenkransen en telramen. Door hem lagen die mooie glimmende parels nu ook binnen het budget van de gewone man. Hij had wel eens geëxperimenteerd met onregelmatige vormen, maar om enkel een egale druppelvorm te maken bleek al moeilijk genoeg. Al lang geleden had hij geconcludeerd dat de bolvorm de enige natuurlijke vorm van de parel was. Andere vormen druisten tegen de aard ervan in of waren zelfs ronduit onmogelijk. Zijn meester was er wel van op de hoogte dat ook anderen parelgroeibedrijfjes waren begonnen, maar hij had zich

daar nooit echt zorgen over gemaakt. Hij was de eerste, hij was de grootste, dus de meeste mensen kochten zijn spullen. En zo zou het voorlopig ook wel blijven. Maar toen hij hoorde dat één van zijn grootste concurrenten kettinkjes verkocht bestaande uit ringvormige parels begon dat geloof toch wel een beetje te tanen. Zijn rivaal was er bovendien in geslaagd het groeiproces te verbeteren, want hij kon in de ringvormige juwelen geen zaagsneden ontdekken. Hij moest wel concluderen dat de parels tijdens het procedé al om elkaar heen waren gegroeid. Meteen had hij hem, zijn leerling, bij zich geroepen. Hij moest uit gaan zoeken hoe zijn concurrent dit gedaan had. Vanavond nog. En snel een beetje. En waag het niet zonder informatie terug te komen.

Hij was bij zijn meester in de leer gegaan om te leren hoe je parels moest kweken, niet om spion te worden. Daar had hij ook helemaal geen aanleg voor. Hij was een slechte toneelspeler en zou meteen door de mand vallen als hij zich voor zou proberen te doen als één van de werknemers hier. Maar hij zou wel moeten. Hoe kon hij anders achter het geheim van de parelringen komen.

Het werd zo stilletjes aan tijd om toch een keer in actie te komen. Buiten de kast was het al een tijdje stil. Als hij nu eerst eens op zoek ging naar iets waarmee hij zich kon vermommen, een werkjas en een grote pet bijvoorbeeld. Hij was de kast uit gestapt, maar toen hij aan het einde van de gang opnieuw voetstappen hoorde naderen had hij lukraak één van de gangdeuren open getrokken en was naar binnen gesprongen. Meteen realiseerde hij zich dat hij zichzelf daarmee nog meer in de problemen had kunnen brengen. Stel dat hij zonder te kijken een ruimte in was gevluht waar personeel aan het werk was. Hij had per slot

van rekening nog niets gevonden waarmee hij zich kon vermommen. De voetstappen passeerde hem gelukkig zonder te stoppen. Opgelucht stelde hij vast dat hij niet een drukke zaal binnen was gestapt. De deur bleek hem toegang te hebben geven tot een kleine bergruimte waarin zo te zien werkkleding hing. Het kledingstuk waar hij tegen aan stond was licht van kleur en rinkelde zacht als hij er langs wreef. Het leek op een lange trui die gemaakt was van honderden kleine aaneengeschakelde ringetjes. Ondanks het schemerdonker herkende hij het materiaal meteen. Het was de concurrent verdorie niet alleen gelukt ringvormige parels in één richting aan elkaar te laten groeien.

Een tijdje bleef hij in gedachten met de parelmoeren ringetjes tussen zijn vingers staan. Hij kon niet geloven dat er van dit kledingstuk meerdere exemplaren zouden bestaan. Zelfs met een geheime productiemethode moest het maken van dit kledingstuk een helse klus zijn geweest. Het was een meesterstuk. Als vermomming was het vest evenwel waardeloos. Ook had hij er nog steeds een hard hoofd in dat het hem, zelfs in vermomming, zou lukken achter het geheime procedé van de parelringetjes te komen. En zijn meester had hem duidelijk gemaakt dat hij niet onverrichter zake terug mocht keren. Hij kende zijn meester wel. Als zijn missie faalde was de kans groot dat hij een andere leermeester kon gaan zoeken. Hij zuchtte. Het was wel duidelijk wat hem te doen stond. Hij haalde het kledingstuk van de hanger.

Voorzichtig liet hij zich aan de andere kant van de muur naar beneden zakken. Daarna controleerde hij even of de parelringetjes de klim overleefd hadden. Hij had tijdens zijn weg het gebouw uit het truivormige kledingstuk uiteindelijk maar aangetrokken, want toen hij het over één schouder

had gedragen was het daar steeds vanaf gegleden. Bovendien was het gewicht op deze manier ook beter verdeeld. Hij wilde het kledingstuk de stad uit smokkelen om het elders te verkopen. Daar zou hij een nieuwe leermeester kunnen zoeken en in de tussentijd kon hij de opbrengst van de parelmoeren trui goed gebruiken. Hij was verder niemand meer tegen gekomen en had het terrein rondom het gebouw verlaten door over deze muur te klimmen. Maar meteen achter de omheining werd hij opgeschrikt door naderende stemmen. Gelukkig stonden er tussen de muur en het voetpad waar het geluid vandaan kwam een stel struiken. Door de takken heen zag hij een wonderlijk uitgedost stel passeren. Vrolijk pratend liepen een vrouw in een witte jurk die versierd was met takjes groen en een man in iets dat op een wapenuitrusting leek voorbij. Hij zag nu ook in de verte andere mensen verkleed onder gekleurde lampionnen rondlopen. Hij was een gekostumeerd bal binnen gevallen. Misschien was dat ook zijn geluk. Met dit kledingstuk zou hij op straat te veel opvallen, maar hier kon hij zich gemakkelijk onder de gasten mengen. Hij had geen idee hoe snel de diefstal opgemerkt zou worden, maar het leek hem het beste zich hier even schuil te houden en zich te beraden over hoe hij het beste de stad uit kon komen.

Hij was op het stenen muurtje rondom een waterpartij gaan zitten. Niet alleen begon het parelmoeren vest toch wel wat zwaar te worden, ook dreigde zijn broek steeds af te zakken. Hij had zijn broekriem om het vest heen gegespt om er toch nog een beetje als een ridder in maliënkolder uit te zien. Ondanks dat het vest er te mooi uit zag voor een wapenuitrusting leek dit bij de feestgangers niet op te vallen. Niemand had hem in elk geval nog na gestaard. Althans tot nu toe nog niet.

Hij merkte dat er een grote groep bont verkleede gasten stil stond en zijn kant op keek. Opeens hoorde hij een geruis achter zich. Verschrikt sprong hij op want hij voelde iets kouds over zijn rug vallen. In de vijver waren de fontein aangesprongen. Onder het wateroppervlak waren ook gekleurde lichten ontstoken en de gasten stonden het schouwspel te bewonderen. De eerste stralen van de fontein vlak bij hem waren bij het opstarten over de rand heen gekomen. Terwijl hij met één hand onopvallend zijn broek omhoog hield mengde hij zich onder de toeschouwers. Hij verschoof zijn hand iets om een betere grip op de rand van zijn broek te krijgen en merkte dat de geringde structuur van de trui scheef hing. Het leek net alsof het kledingstuk ergens een scheur had opgelopen. Waren er toch een paar ringetjes tijdens zijn klim over de muur beschadigd geraakt? Met zijn andere hand voelde hij op zijn rug. Hij verstijfde. Vervolgens baande hij zich snel een weg tussen de omstanders uit.

Hij had op een bankje in een uithoek van de tuin het parelmoeren vest uit gedaan en op zijn schoot gelegd. Er waren niet zomaar een paar ringetjes kapot gegaan, een groot deel van het rugstuk was gedesintegreerd, opgelost door het water dat de fontein over hem heen had gesproeid. Ook de concurrent van zijn meester was het niet gelukt de kwaliteit van de parels ver genoeg te verbeteren. Dit kledingstuk in een andere stad voor een goede prijs van de hand doen kon hij wel vergeten. Maar misschien was het niet meer nodig een andere leermeester te zoeken. Zijn meester zou maar wat blij zijn met zijn waarschuwing om van het idee voor parels in de vorm van badspeeltjes af te zien.

Stereoscoop

Ze dwaalde met haar gedachten af. Terwijl haar vriendinnen doorkletsten keek zij naar het bankje waar ze naar toe liepen. Ze zaten er weer met een air alsof het bankje hun bezit was. En dat was het in principe ook. Zelfs bij hun afwezigheid waagde geen enkele andere jongen het er op te gaan zitten. Zij bezaten het bankje, puur door hun uitstraling.

Ook haar vriendinnen kregen de jongens in de gaten. Langzaam nam het volume van hun gegiebel af. Ze merkten dat ze in de gaten werden gehouden. Al van ver hadden de jongens hun groepje gevolgd, als om in te schatten of hun territorium in gevaar zou komen. Maar daar lieten ze zich niet door intimideren. Ze liepen tot vlak bij het bankje en hielden toen stil.

Ze keek de jongens op haar gemak één voor één aan. Mike en Johan zaten boven op de rugleuning elkaar af en toe wat toe te fluisteren. Daarbij keken ze om beurten haar aan alsof ze zo in lachen konden uitbarsten. Haar deed het niets. Ze zag heus wel dat ze elkaar aan het opjutten waren omdat geen van beiden haar als eerste iets durfde te vragen.

Ze werden geflankeerd door Dirk, de enige van de vier die niet zat en tegen het bankje geleund stond. Hij keek af en toe ongeïnteresseerd haar richting uit. Om de afwezigheid van enige belangstelling voor haar en haar vriendinnen te accentueren had hij zijn handen diep in zijn jaszakken gestopt.

En dan had je ook nog Kees. Hij zat aan de andere kant van het groepje en was de enige die haar ontspannen en

onafgebroken aankeek. Hij was zo te zien naar dat nieuwe theater geweest waar ze die 3D-films draaiden. Normaal moest je de bril aan het einde van de voorstelling weer inleveren, maar hij zat haar nu vanachter de brede witte randen van het montuur te bekijken.

“Wat heb jij nu weer op?” deed ze uit de hoogte. “De film is allang afgelopen, hoor.”

Het was vast zijn bedoeling aan iedereen te laten zien dat hij het wel had aangedurfd zo’n brilletje achterover te drukken. Hij dacht waarschijnlijk ook nog dat die twee verschillende gekleurde glazen hem wel stoer stonden.

“Vind je hem mooi?” glimlachte hij naar haar terug. Geef maar toe, je vindt deze look reuze interessant.

Ze haalde haar schouders op. Hij moest niet denken dat dat witte kartonnen ding hem nu ontzettend cool maakte.

“Ik vind het er stom uit zien,” antwoordde ze terwijl ze een lok door haar vingers liet glijden. Ze keek zo door die aanstellerij heen. De zon scheen niet eens. “Ga je dat ding de hele dag dragen?”

“Jazeker,” zei hij vriendelijk, “ik ga deze bril de hele dag op houden.”

Geërgerd keek ze even naar hem op om daarna verder te gaan met de inspectie van haar haarpunten.

“En ik draag hem morgen ook. En de rest van de week,” ging hij rustig verder, haar met zijn blik vasthoudend. Daarna pauzeerde hij even. Ze deed wel of het haar niet kon schelen, maar hij wist dat ze nu stond te wachten of hij een reden voor het dragen van die gekleurde bril kon geven.

Nou, hij had een verklaring gereed. De andere meisjes en zelfs zijn vrienden keken nu hem in plaats van elkaar aan.

“Hebben jullie afgelopen week die uitzending gezien over die telescoop waarmee ze naar levensvormen op de maan aan het zoeken zijn? Wel, volgens mij kunnen ze lang

blijven zoeken, want ze gaan daar helemaal niets vinden.” Zijn ogen gingen achter de rode en groene glazen van de één naar de andere. Hij zag één en al gespitste oren. “En weten jullie waarom? Omdat die maanmannetjes daar niet meer zijn. Ze zijn namelijk al hier.”

Ze keek even snel zijn richting op. Hij moest niet denken dat ze onder de indruk was van zijn sterke verhaal.

“Niemand weet het nog, maar ze verstoppen zich hier onder de mensen. Misschien ben je zonder het te weten al één van hen tegen gekomen. Ze houden zich schuil en ondertussen maken ze plannen om onze planeet over te nemen. Ze laten overal geheime boodschappen achter om met elkaar contact te houden. Zo kunnen ze met elkaar afstemmen wanneer ze de aanval inzetten.”

“Een aanval om onze planeet over te nemen?” fluisterde één van de meisjes.

“Om ons uit te roeien,” verbeterde hij haar. “Om zo genoeg ruimte te hebben voor de hele maanbevolking. De berichten die ze voor elkaar achterlaten kun je niet met het blote oog zien, want de maanmannetjes hebben twee verschillend gekleurde ogen. En daarom houd ik deze bril de hele dag op. Want als ik zo’n verborgen boodschap per toeval tegenkom, dan wil ik ‘m ook kunnen lezen.”

Zelfs Dirk had zich half omgedraaid. Tevreden keek hij naar zijn toehoorders.

Ze had haar haar losgelaten en keek hem nu recht aan.

“Je bent raar.”

Daarna draaide ze zich resoluut om en marcheerde weg met haar vriendinnen in haar kielzog. Zijn grijns was de hele middag niet van zijn gezicht te branden.

Op weg naar huis liep hij graag via de tunnel onder het

spoor. Het was een beruchte graffitiplek. Zo te zien had iemand er een nieuwe piece neergezet. Hij ging tegen de andere wand zitten om het werkstuk rustig te kunnen bekijken. De schildering bestond uit een ingewikkeld vlekkenpatroon waar hij niet meteen iets van kon maken. Hij deed zijn bril af en wreef over zijn voorhoofd. De tekening begon pijn aan zijn ogen te doen. Het voelde net alsof hij scheel zat te kijken. Hij draaide zijn hoofd en keek naar de avondzon die op de weg langs de onderdoorgang scheen. Om beurten kneep hij één van zijn ogen dicht. Een hele dag die gekleurde 3D-bril dragen resulteerde steevast in een hardnekkig nabeeld. Met zijn linkeroog zag de straat er groen uit, met zijn rechteroog rood, precies het omgekeerde als hoe hij de wereld met zijn bril op zag. Grappig. Hij leunde met zijn hoofd tegen de muur en wachtte totdat de verkleuring wegtrok. Toen had hij opeens het gevoel wat hij gisteren ook in het theater had. De geschilderde vlakken voor hem leken naar voren te komen en begonnen woorden te vormen. Onwillekeurig vroeg hij zich af of de maanmannetjes gisteren in de film hun rode oog links of rechts hadden zitten.

Hij las de tekst.

Het klamme zweet brak hem uit.

“Wat ...” stamelde hij, “Morgen al?”

Drukfout

De eigenaar loopt naar achteren om een catalogus te pakken en ik heb even de tijd om de winkel rond te kijken. Mijn oog valt meteen op één van de boeken in de vitrine. Er liggen meer albums achter het glas, maar deze is de enige die op een lage standaard ligt, alsof de collectie postzegels op de geopende bladzijden extra aandacht verdient.

Ik vraag de winkelier bij zijn terugkeer wat voor postzegels het zijn.

“Ah, dat zijn de zogenaamde misdrukken.”

Ik kijk hem niet-begrijpend aan. Waarom zou hij proberen mislukte zegels te verkopen?

“Er is verder niets met die zegels aan de hand, hoor,” legt hij uit, “Het enige wat er aan schort is dat er in de afbeelding een kleine drukfout zit. Met het papier en de gomlaag is niets aan de hand. Je kunt de zegel nog gewoon gebruiken voor op je post,” hij glimlacht even, “Maar dat zou ik niet doen. Door de foutjes zijn veel van deze zegels nogal kostbaar.”

Ik bekijk de postzegels nog eens goed. Zo op het oog kan ik niet echt iets afwijkends ontdekken.

“De verschillen met de reguliere zegels zitten hem in de details. Kijk,” hij legt zijn vinger op het glas, “Bij die zegel linksboven is onder de tekst de inkt iets uitgelopen. Bij die ernaast loopt de vertanding niet helemaal recht. En bij deze in het midden zie je alleen wat er aan mis is als je het origineel kent. Deze zegel hoort met groene in plaats van gele inkt te zijn gedrukt.”

Ik bekijk de rest van de afbeeldingen, maar zelfs met zijn uitleg is het nog steeds moeilijk te ontdekken wat de andere zegels zo bijzonder maakt.

“En deze?” Ik wijs een exemplaar onder aan de bladzijde

aan. “Die met dat stadsgezicht?”

“Uitgelopen inkt midden op de zegel,” zegt hij zonder te kijken. “Vaak vallen drukfouten nauwelijks op, maar door het formaat van de vlek dit is een uitzondering erop.”

Ik blijf even naar de postzegel kijken. Zo, dit is dus de uitzondering tussen de uitzonderingen.

“Als je wilt kan ik het album wel even voor je uit de vitrine halen.”

Ik sputter niet tegen en even later legt hij het boek voorzichtig op de balie. Terwijl ik zijn voorbeeld volgend behoedzaam een bladzijde omsla knipt hij een leeslampje aan en legt een vergrootglas gereed.

“Kijk, deze zegel heeft eenzelfde fout.” Hij wijst me het exemplaar aan. “Je zou denken dat zo’n specifieke misdruk maar in één drukkerij voor kan komen, maar deze postzegel komt zelfs uit een ander land.”

Ik pak het vergrootglas. Inderdaad, ook op dit stadsgezicht zit een vlek die er zo te zien niet thuis hoort. Tussen de lantaarnpaal en de auto lijkt per ongeluk een druppel inkt te zijn gevallen. De vlek is aan de uiteinden iets doorzichtig en het loopt ook een beetje over de auto heen. Toch zou je met een beetje fantasie iets in de vorm kunnen herkennen. Het lijkt net alsof er iemand achter de auto staat. Dit is fascinerend. Ik begin steeds meer van de verzamelwoede van mijn broer te begrijpen.

De verkoper kijkt toe hoe ik lange tijd de postzegels bestudeer. Hij moet gemerkt hebben dat ik, hoewel ik met een album met daarin een aanzienlijke verzameling binnen ben komen lopen, geen kenner ben. Verre van dat. Toch moet hij nu het gevoel hebben dat hij één van die waardevolle zegels aan mij kan slijten. Hij heeft gelijk.

“Wat kosten deze twee zegels bij elkaar?”

“Allebei de zegels?” Hij lijkt opeens wat van zijn stuk te zijn

gebracht. Van dit soort zegels kopen doorgewinterde verzamelaars er doorgaans maar één tegelijk. Voor een tweede komen ze later nog wel eens terug. Na een jaar of twee, of zo. “Ik weet niet of je dat kunt betalen.”

Ik haal mijn portemonnee tevoorschijn en verras hem. Ik verras ook mezelf. Dat ik dit bedrag ooit nog eens aan postzegels uit zou geven. Mijn broer zou ook stomverbaasd zijn geweest.

Toen ik mijn broer bijna een jaar geleden naar het vliegveld bracht had ik niet gedacht dat dat de laatste keer zou zijn dat ik hem zag. Wat dat betreft ben ik blij dat ik hem die lift heb aangeboden. Hij moest voor zijn werk bij een klant op bezoek, een routineklus. Hij is nooit bij zijn afspraak aangekomen. Het is zelfs nooit helemaal duidelijk geworden of hij na de landing of al voor de vlucht verdwenen is. Ik heb altijd gedacht dat ze op luchthavens alles zo goed registreerden.

Pas de afgelopen weken zijn we begonnen met het leeghalen van zijn huis. De hoop dat we hem ooit nog terug zouden zien hadden we al veel eerder opgegeven. Mijn broer was een fervent postzegelverzamelaar, de enige in onze familie overigens. Met zijn verzameling wisten we niets beters te doen dan het te verkopen. Ik heb die taak op me genomen en het is in dit kleine postzegelwinkeltje dat ik voor het eerst pas echt kennis maakte met de wonderse wereld van de miniatuurprentjes. Duizenden postzegels worden foutloos gedrukt, perfect tot in de detail. En toch gaat er heel af en toe wat mis. Door een onoplettendheid bij het bedienen van de drukpers? Of door een invloed van buitenaf? Waardoor ontstaat die ene afwijkende zegel in dat vel met voor de rest identieke prentjes?

Hoe dan ook, ik vond die dag twee postzegels met een

vlekvormige drukfout. Het kan mijn fantasie zijn geweest dat ik er meteen een vorm in herkende. Het schijnt een algemeen bekend fenomeen te zijn dat mensen in een willekeurige vlek een voorwerp, een dier of een persoon menen te zien. Er bestaat zelfs een woord voor. Maar wat ik die dag op twee zegels tegelijk zag kon niet op toeval berusten. Die pose, de vorm van de neus en het haar, het kon niemand anders zijn dan mijn broer die op beide zegels stond. Het moest kloppen. De eerste zegel was afkomstig uit het land waar mijn broer naar toe gevlogen was. Hij had dus wel zijn bestemming bereikt, maar hij was niet naar de klant gegaan. Ik heb geen idee wat er zich heeft afgespeeld, maar volgens de tweede zegel moet hij na zijn aankomst doorgereisd zijn naar het buurland. Sindsdien ben ik naarstig op zoek naar postzegels met eenzelfde drukfout. En met succes. Langzaam wordt de route die mijn broer gevolgd moet hebben steeds duidelijker. Ik vraag me nog dagelijks af wat de reden is geweest waarom hij zo plotseling alle contacten met zijn familie verbroken heeft en hoop daar achter te komen voordat ons familiekapitaal is uitgeput.

Taart

Nog voor ze iets kon zeggen had hij het bordje in haar handen geduwd.

“En opeten, hoor. Ze trouwen maar één keer.”

Hij wist best dat ze dat dieet serieus nam. Hij wist dat ze er deze week mee begonnen was. Ze hadden het er vlak voordat ze naar de receptie vertrokken nog over gehad. Zij at vanavond geen bruidstaart. Onbeleefd of niet, bruidstaart is dé nummer één dikmaker.

“Geen taart vanwege dat dieet?” Hij had haar met mild ongeloof aangestaard. “En het is deze keer een serieuze poging? Maar natuurlijk, net zo serieus als al die andere pogingen van je.”

Nou, als ze deze taartpunt nu opat, dan was het inderdaad wederom een loze poging om haar figuur te verbeteren. Ze was altijd al mollig geweest, dik geaccentueerd door een kort gestalte. Haar echtgenoot was ook klein van stuk, maar hij deed niets tegen zijn dikke pens. Zij moest er maar tegenaan kijken. Gelukkig kon ze wel wat aan haar eigen figuur doen.

Hij schoof met het vorkje een groot stuk in zijn mond.

“Je weet dat het onbeleefd is om niet van de bruidstaart te eten, hè” vermaande hij haar zijdelings. Hij zette het vorkje in de rest van de taartpunt. “Ze zeggen dat het zelfs ongeluk aan het bruidspaar kan brengen.”

Ze draaide de punt op haar bordje een beetje. Drie plakken cake met daartussen jam, slagroom en vruchtjes, verpakt in een dikke laag marsepein met gesuikerde stukjes noot. Hoe kon ze ervoor zorgen dat ze deze nucleaire calorie-fragmentatiebom niet hoefde te eten zonder iemand voor het hoofd te stoten?

Ze bracht het bordje naar haar oor.

“Hoorde je dat?”

Haar man keek geïrriteerd op. Natuurlijk hoorde hij niets. Er stond muziek op en iedereen praatte er doorheen.

“Hier, luister eens.”

Hij weerde met een kwade blik haar bordje, dat ze in zijn gehoorgang probeerde te duwen, af.

“Doe niet zo gek. Natuurlijk hoor ik niks.”

“Volgens mij sist dit stuk taart.”

“Waarom zou een stuk taart geluid maken?”

“Misschien zit er nog gist in dat nog niet helemaal uitgewerkt is.”

“Gist?” Hij keek haar argwanend aan.

“Ja, dat schijnt goed voor de vruchtbaarheid van het bruidspaar te zijn,” ging ze gehaast verder. “Volgens mij kan ik dit stuk beter niet opeten. Ik zal het even in de keuken navragen.”

Ze had zijn reactie niet afgewacht en had zich naar de klapdeuren aan het einde van de zaal gespoed. Hij was haar niet gevolgd, dus kon ze nu even in alle rust de situatie overdenken. Het stuk taart opeten zou de doodsteek voor haar afslankplannen zijn. Toch kon ze het stuk taart niet stiekem in een vuilnisbak kieperen en net doen alsof ze het in de keuken had opgegeten. Dat zou hij niet geloven en ze zou het rest van de avond en de komende dagen moeten horen. Als ze geen beter plan wist te verzinnen zat ze aan dat stuk gebak vast.

Ze zuchtte en keek naar de bedrijvigheid in de keuken. Het personeel had haar binnen zien komen, maar ze waren te druk in de weer om zich om haar te bekommeren. Hoe had ze dat vroeger ook alweer aangepakt als ze haar bord niet leeg wilde eten? Het gebak koud staren ging niet helpen.

De taartpunt was al koud. Bovendien had dat vroeger ook nooit geholpen. Ze kende nu wel wat moeder-trucjes, maar die zorgden er alleen maar voor dat je je bord juist wél leeg at. Ze keek met een vragende blik rond. Misschien kon één van de obers het stuk bruidstaart verwisselen met iets dat er wel op leek maar minder dodelijk was.

Een fors uitziende ober was naar haar toegelopen. Hij dacht waarschijnlijk dat ze het toilet niet kon vinden. “En, smaakt ‘ie goed?” informeerde hij terwijl hij naar haar bordje wees. “Van onze vaste banketbakker. Er is hier in de verre omtrek geen betere.” Hij was duidelijk trots op de leverancier en ze wilde niet tegen hem liegen, dus zweeg ze maar. Zo meteen zou ze al genoeg vijanden maken.

De ober keek ondertussen via één van de ronde ramen in de klapdeur de zaal in.

“Zo’n taart is niet alleen een traktatie, het is ook een symbool dat het huwelijk geluk moet brengen.”

Hij keek haar weer terug aan. Ze bespeurde opeens iets van spijt in zijn blik.

“Het is ook vanavond weer een mooie taart, maar ik vrees dat de symboliek ervan voor dit bruidspaar tevergeefs is.”

Hij wenkte dat ze ook even de zaal in moest kijken.

“Het zal wel komen doordat ik hier al jaren werk, maar het lukt me ondertussen vrij goed om al snel in te schatten of een huwelijk iets wordt. Zie je dat vrouwtje waar de bruidsgom mee staat te praten?”

Het meisje was haar al opgevallen. Ze kende haar niet, dus ze was van geen van beide kanten familie.

Hij boog naar haar toe.

“Regel één bij het er op na houden van een maîtresse,” hij dempte zijn stem alsof hij bang was dat zijn verklaring tot

in de rumoerige zaal te horen zou zijn, “Nodig haar nooit uit op je bruiloft.”

De bruid scheen nu ook in de gaten te hebben dat haar kersverse man al een hele tijd met dat meisje stond te praten. Geanimeerd. Zijn houding tegenover haar beviel haar geenszins, zeker op zo'n dag als vandaag.

Onthutst zag ze hoe de bruid er op hoge benen naar toe stapte en een heftige discussie met haar man begon.

“Hier helpt geen bruidstaart tegenop,” hoorde ze de ober achter haar zuchten.

De bruid was ondertussen op tafel geklommen en was bezig haar echtgenoot te bekogelen met stukken bruidstaart. Terwijl de gasten zich uit de voeten maakten probeerde de bruidegom haar vanachter een dienblad tot rust te manen.

“Zonde,” prevelde ze. Verdrietig staarde ze naar haar bordje. Als je je ongelukkig voelt is dat een slecht moment om met zoiets als een dieet te beginnen. Ze schoof het vorkje opzij en nam een flinke hap.

Jeuk op m'n rug

Ze wordt wakker van iets dat over de dekens bij haar benen beweegt. Slaperig richt ze haar hoofd op. Ze ziet nog net twee oren achter het voeteneind verdwijnen. Meteen is ze klaarwakker. Nee hè, denkt ze. Het is weer zover. Haar beer maakt zich weer eens op voor een nachtelijke wandeling. Ze slaat haar dekens weg en glijdt in haar pantoffels. Beer is een moeilijke loper, dus ze kan het beste even meegaan om ervoor te zorgen dat hij nergens over struikelt. Ze is er net op tijd bij om de half openstaande deur van haar slaapkamer opzij te duwen, anders was beer er tegenaan gelopen. Hij is weliswaar een dier, net als poes, maar één ding dat beer duidelijk niet kan is in het donker zien. Toch geeft het nachtlampje in het stopcontact bij de deur genoeg licht. Op de overloop is het een stuk donkerder. Ze neemt voorzichtig de voorpoot van beer in haar hand en samen dalen ze voetje voor voetje de trap af.

In de woonkamer zet beer onverwachts koers naar de bank. Ze heeft geen idee wat het doel van zijn nachtelijke uitstapje is, maar het is vast niet alleen voor een wandelingetje over de sofa. Vlug raapt ze de reclamefolders die over de zitting verspreid liggen op zodat beer er niet over uit kan glijden. Met het drukwerk in haar armen kijkt ze tevreden hoe beer over de kussen hobbelt. Ze helpt hem met haar vrije hand aan de andere kant van de bank af. Daarna maakt ze aanstalten om met beer het vloerkleed voor de bank over te steken, maar hij laat haar hand los en kuiert naar de hoek van de kamer. En opeens is het haar duidelijk wat beer van plan is.

In de hoek van de kamer staat de krabpaal van poes. Ze vindt het een vies ding. Het hangt vol met haren en het

stinkt. Toch heeft het een onweerstaanbare aantrekkingskracht op beer. Bij de met rafelig touw omwikkelde paal draait hij zich langzaam om, laat zich met zijn rug er tegen aan zakken en begint dan zachtjes op en neer te bewegen.

“Je hebt jeuk op je rug,” moppert ze. “Je had ook aan mij kunnen vragen op ik je wilde krabben, hoor.”

Hier moet ze het met beer nog een keer goed over hebben. ‘s Nachts een rondje met hem door het huis lopen is nog tot daar aan toe, maar ze wil daarna niet elke keer haar bed vol met poezenharen.

“Ben je al klaar?” fluistert ze ongeduldig. Beer neemt ruim de tijd voor zijn nachtelijke krabbeurt. Als ma haar nu zou betrappen zou ze flink wat uit te leggen hebben.

Ze lopen terug de gang in, maar meteen ziet ze dat alle moeite om zo weinig mogelijk geluid te maken tevergeefs is geweest. Bovenaan de trap ontwaart ze een witte nachtpop.

“Melissa, wat doe je daar beneden?” Haar moeder daalt de trap af. “Het is midden in de nacht. Waarom lig je niet in je bed?”

“Beer liep naar beneden,” antwoordt ze timide.

Alweer die beer. Elke keer als ze iets deed wat volgens haar of vader niet door de beugel kon schoof ze het af op één van haar speelgoedberen. Vooral slapende beer, een speciaal model dat als enige zijn ogen dicht had, was daarbij erg in trek. Ook vanmiddag weer. Ze wilde haar bord niet leeg eten en in een onbewaakt ogenblik was slapende beer er met zijn neus in gevallen.

“Beer zat te slapen,” had ze uitgelegd, “En toen viel hij opeens voorover.”

Ja hoor, natuurlijk. Maar nu lijkt het er toch iets teveel op

dat ze de eigenschappen van haar beren expres in haar voordeel gebruikt.

“Slaapbeer is naar beneden gelopen?” Ze stapt van de onderste trede en slaat haar armen over elkaar. “Hoe kan slaapbeer naar beneden zijn gelopen als hij altijd slaapt?” Ze ziet de reclamefolders die haar dochttertje onder haar arm geklemd houdt. Aha, daar hebben we het motief. Het zijn de laatste weken voor Kerst en onder het avondeten was onder andere de brochure van de plaatselijke speelgoedwinkel in de bus gevallen. Melissa was bij het dichtslaan van de brievenbus direct van tafel gerend en had een flinke uitbrander gekregen toen ze met de folders terug de kamer in kwam. Zonder te vragen van tafel lopen, waar zijn je manieren? Nee, je mag na het eten niet in de speelgoedfolder kijken en kadootjes uitkiezen. Na het eten is het bedtijd en, nee, het is niet oneerlijk. Morgen is er tijd genoeg. Eet je bord leeg en, nee, beer mag niet op je schoot zitten.

Melissa kijkt haar met grote ogen aan en ze hoort het meisje een snik onderdrukken. Het kost haar moeite om niet meteen naar haar kleine meid toe te stappen en haar op te pakken. Bij de opvoeding moet je af en toe streng zijn, maar het liefst had ze haar nu met een knuffel willen troosten.

Melissa staat nog steeds met vochtig wordende ogen in het midden van de gang.

“Beer slaapwandelt” zegt ze iel.

Vanille

Terwijl hij met één hand door het boekje op zijn schoot bladert kan hij nog net op tijd voorkomen dat een druppel vanille-ijs over zijn vingers glijdt. Na het ophalen van de stadsgids is hij naar het park gelopen met het plan om op één van de bankjes het gidsje door te nemen. Misschien was op zo'n zomerse dag als deze het niet zo'n goed idee om onderweg ook nog een ijsje te kopen.

Hij slaat het boekje dicht en richt al zijn aandacht op het smeltende ijs. Als de situatie boven op het hoorntje een beetje gestabiliseerd is bekijkt hij de achterzijde van het stadsgidsje. Op pagina 36 staan de uit-tips. Welke leuke dingen zijn er hier te doen als de zon is ondergegaan? Hij probeert met één hand de juiste bladzijde te vinden. Verdorie. Een druppel ijs heeft kans gezien via de achterkant de punt van het hoorntje te bereiken en is op zijn broek gevallen. En er is niet eens water in de buurt. Hij likt snel de onderzijde van het ijsje schoon en kijkt nogmaals rond. Nee, dit park heeft niet eens een drinkfontein. Hij herinnert zich het flesje dat in zijn tas zit. Met het vooruitzicht op een warme dag heeft hij vanochtend al wat drinken ingeslagen. Hij haalt het flesje tevoorschijn en draait het geklemd tussen zijn benen open. Priklimonade is niet de beste manier om een vlek uit je broek te krijgen, maar het moet maar. Het is het enige wat hij aan vloeistof op dit moment bij zich heeft.

Even overweegt hij of hij er goed aan doet nog even met zijn zakdoek over de plek te wrijven als zijn aandacht naar de grond wordt getrokken. Er lopen hier wel heel veel mieren. Dat was hem nog niet opgevallen toen hij hier ging zitten. Hij schud zijn voeten een beetje want een paar mieren zijn op zijn schoenen geklommen. Hij pakt de dop die hij

naast zich op de zitting heeft gelegd om deze terug op het flesje te draaien als hij ziet dat er ook mieren op de bank rondlopen. Hij veegt er een paar van de zitting af. Het lijkt net alsof ze allemaal naar hem toe lopen. Misschien was het niet zo'n goed idee om zijn broek met limonade schoon te maken. Of is het het gemorste ijs waar ze op af komen? Hij staat vlug op want de zwarte beestjes zijn begonnen op zijn schoot te klimmen. Met zijn hand veegt hij over zijn bovenbenen terwijl hij zijn andere arm nog steeds gestrekt voor zich uit houdt om geen nieuwe vlekken op zijn broek te maken. Het helpt niet veel. Ook de mieren op de grond zijn bezig via zijn schoenen naar boven te klimmen. Hij staat op het punt een ongecontroleerde rondedans om het bankje te maken als een kauw luid kwetterend het pad op komt gestoven. Het springt venijnig om zich heen pikkend naar het bankje toe waar het ondertussen zwart ziet van de mieren. De beestjes zoeken een veilig heenkomen en ook de mieren die ondertussen zijn buik hebben bereikt lijken de hint van de vogel begrepen te hebben. Ze laten zich massaal op de grond vallen en binnen een paar tellen zijn de insecten even geruisloos verdwenen als dat ze gekomen zijn. Hij laat zich voorzichtig terug op het bankje zakken en wil het ijs op het hoorntje weer wat bijwerken als hij merkt dat de vogel voor hem is blijven zitten. Het kijkt aandachtig tegen hem op.

“Dank je,” mompelt hij. Het is dan wel een dier, maar hij heeft het gevoel dat een bedankje in deze situatie wel op zijn plaats is. Toch is hij verbaasd als hij de kauw meent te zien knipogen.

“Kun je me verstaan?” probeert hij.

De vogel blijft hem aankijken, alsof het probeert zijn woorden te liplezen.

Hij wisselt nog een paar woorden met het dier, maar krijgt

geen verdere reactie terug. Nu is het ook niet zo dat hij verwacht dat de vogel iets terug zou zeggen. Hij verlegt zijn aandacht weer naar het smeltende ijsje als hij een zacht geluid hoort. Het klonk niet als getsjilp, maar het kwam wel uit de richting van de kauw voor hem. Toch klonk het niet als een geluid dat een vogel ooit zou maken. Zou de kauw toch iets terug hebben gezegd? Met groeiende verbazing kijkt hij het beestje een tijdlang zwijgend aan. Zelfs als hij zich naar voren buigt blijft de vogel rustig zitten.

“Zei je iets?” vraagt hij zachtjes.

Weer hoort hij het geluid. Deze keer komt het vanachter hem. Hij kijkt om en ziet dat op de rugleuning een tweede kauw zit. Langzaam richt hij zich iets op, want ook deze andere vogel wil hij in het oog houden. Hij begint zich weer wat opgelaten te voelen want ook deze kauw houdt hem met een vreemde blik in de gaten. Met een ruk draait hij zijn hoofd naar rechts want een derde kauw heeft zich klapwiekend uit de stuik achter hem op de bank laten vallen. De kauw voor hem begint opeens luid te kwetteren en springt tegen zijn benen op. In een reflex draait hij zijn hand waarin hij het ijshoortje houdt beschermend naar achteren. Daar maakt kauw nummer twee handig gebruik van. Met één sprong zit het beest op zijn onderarm. Ook de vogel rechts van hem heeft de aanval op het ijsje geopend.

Hij staat op het punt het hoorntje van zich af te gooien als iets zich pijlsnel en lenig over de bank en zijn schoot heen beweegt. Pas als het voor hem op de grond tot stilstand komt en alle drie de vogels onder luid protest de struiken in zijn verdwenen ziet hij dat zijn redder deze keer een kat is. Met verschrikte ogen kijkt hij het beest aan. Het dier krult rustig zijn staart rond zijn poten. Dan tilt het zijn kop op om en blijft het hem kalm aanstaren. Hoewel de zon hoog aan de wolkeloze hemel staat voelt hij ijskoude zweetdruppels

over zijn rug glijden.

Zag hij nu de kat ook al naar hem knipogen?

Zonder verder naar het ijsje te kijken laat hij het op de zitting van het bankje vallen. Hij graait zijn spullen bij elkaar en zet het op een lopen.

De kat kijkt hem rustig na en springt dan op het bankje.

Terwijl het naar het hoorntje loopt klinkt er geritsel in de struiken en over het grasveld naderen gestalten. De kat zet zijn staart- en rugharen overeind en laat een diep gegrom horen. Maar als het aan het ijs begint gaat dit al snel over in een tevreden gespin.

Vanille, rrrr, zijn lievelingssmaak.

Het tomatensaus-ongeval

Vanavond houd ik de maaltijd eenvoudig. De spaghetti heb ik al opgezet en ik verzamel op de aanrecht de overige ingrediënten: knakworstjes, een blik erwten en worteltjes en een pot tomatensaus. Ik besluit er een blikje tomatenpurree aan toe te voegen, anders wordt de pastasaus zo dun. De bestekla gaat open en ik zoek de blikopener.

De schemering heeft ingezet als de boer met zijn fiets de oprijlaan op komt. Zo te zien is de jongen aan wie hij het huisje naast zijn boerderij verhuurt net van zijn werk thuisgekomen. Het licht in het keukentje is aan en hij ziet de rug van de jongen donker afsteken tegen de achterwand. Voordat zijn nieuwe huurder erin trok heeft hij het huisje nog eens goed onder handen genomen en onder andere de gipswand boven de aanrecht van een verse witte verflaag voorzien.

De jongen heft zijn arm op en de boer ziet dat hij een groot mes vasthoudt. Dan laat hij het met kracht neerkomen en spuit er een rode vloeistof tegen de witte muur. De boer weet niet hoe snel hij naar de deur die direct op het keukentje uitkomt moet rennen.

Verbaasd kijk ik naar de rode spetters en schrik op als er tegen het raam vlak achter me wordt getikt.

“Wat ben jij in ‘shemelsnaam aan het doen,” klinkt het verwijtend als ik mijn verhuurder binnen laat. Ik leg hem uit dat ik de blikopener niet kon vinden en dan maar met een stevig mes het blikje tomatenpurree open heb gemaakt, met een tamelijk spectaculair resultaat.

Mijn blik dwaalt weer af naar de muur voor me. Geamuseerd constateer ik dat het decor niet verkeerd zou hebben

gestaan in een horror-film. Dan merk ik dat hij me al een tijdje meewarig staat te bekijken.

“Je kunt het er maar beter zo snel mogelijk afhalen,” merkt hij op, “Anders trekt het in het gips.”

Ik ga op zoek naar een doekje terwijl hij hoofdschuddend de overkokende spaghetti van het vuur haalt.

Puzzel voor gevorderden

Gefascineerd kijkt hij hoe zijn opa met zijn zakmes insnijdingen in de appel maakt. Hij zit met zijn knieën op de stoel en leunt met zijn ellebogen op tafel terwijl grootvader het stuk fruit voor hem klaar maakt. Maar in plaats van dat hij de appel recht doorsnijdt maakt opa de insnijdingen getand, zodat als je de twee helften van elkaar haalt het net lijkt alsof de appel een scherp gebit heeft.

“Zo, klaar.” Opa zet de appel voor hem neer. “Weet je wat dit is?”

“Een appel?” antwoordt hij verlegen.

“Dit is een puzzelappel,” antwoordt hij trots. Hij klapt het zakmes dicht en bergt het op in zijn broekzak. “Ik heb heel erg mijn best gedaan om alle zigzagjes even groot te maken. Maar vergis je niet, als je de appel uit elkaar haalt, dan past hij maar op één manier terug in elkaar.”

Hij staat op en neemt voor zichzelf een appel uit de fruitschaal.

“Probeer het maar eens uit.”

Terwijl opa de achtertuin in loopt staart hij gebiologeerd naar de appel. De beide appelhelften grijpen precies in elkaar. Om de snijlijnen te zien moet hij goed kijken. Hij telt hoe vaak ze op en neer gaan en terwijl hij de appel ronddraait houdt hij zijn vinger op het begin van één van de snijlijnen. De insnijding gaat acht keer op en neer. Voorzichtig trekt hij de beide helften los. Hij voelt even wat weerstand voordat de laatste vezels van het klokhuis meegeven. Dan ruikt hij de frisse zoete geur van het vruchtvlies. Maar voordat hij beide helften opeet wil hij eerst proberen of hij de appel weer terug in elkaar kan zetten.

Hè, wat is dat nu. In de appel zitten gaatjes. Is een insect

hem voor geweest? Hij haalt zijn neus op. Hij wil de appelhelften neerleggen als hij bij zijn andere hand iets hoort. De fruihelft die hij met deze hand vasthoudt zit ook vol gaatjes. Uit één van de gaatjes steekt iets.

“Hé, hallo. Waar denk je dat je mee bezig bent?”

Het beestje kronkelt nog iets verder uit het gangetje dat het in de appel gegraven heeft.

“Ja, ik bedoel jou,” vervolgt het met een venijnige piepstem. Vol ongeloof kijkt hij naar het veelpotige beestje. Het insect praat echt tegen hem.

“Kun jij praten?” stamelt hij.

“Ja, en ik kan ook heel boos worden als je niet snel mijn huis terug in elkaar zet.” Het diertje in zijn hand klakt een paar keer venijnig met zijn grote uitstekende kaken.

“Je huis?” Hij kijkt nog steeds verwaasd naar de halve appel in zijn hand.

“Ik woon hier, in deze appel.” Het wriemelt ongeduldig met zijn vele pootjes. “Komt er nog wat van?”

Hij kijkt naar zijn andere hand en brengt de beide helften naar elkaar toe. Hè, nee, zo past het niet. Hij ziet dat er nog ruimtes tussen de snijvlakken zitten. Opa had gelijk, de appel kun je maar op één manier terug in elkaar zetten. Hij haalt de helften weer van elkaar.

“Gaan we leuk doen?” snerpt het insect. “Zet mijn huis nú meteen terug in elkaar, en wel een beetje op de goede manier, hè.”

“Ehm, wacht even. Ik weet niet meer op welke manier...”

“Je weet niet meer hoe je mijn woning terug in elkaar moet zetten? Had daaraan gedacht voordat je mijn huis sloopte.” Het insect kruipt nog verder naar buiten. De segmenten waaruit zijn lichaam bestaat glimmen vervaarlijk.

“Zou jij dat leuk vinden als iemand de bovenste verdieping van jouw huis eraf zaagde en het er een kwartslag gedraaid

terug op zette? Nee hè? Want dan wordt het een beetje moeilijk om je slaapkamer te bereiken, hè?"

Zenuwachtig draait hij de appel een beetje. Hij probeert opnieuw de stukken appel op elkaar te passen, maar weer komen de helften net niet overal tegen elkaar aan.

"Je doet het erom, hè?" Het is moeilijk te zien waar het zijn ogen heeft zitten, maar in plaats daarvan lijken zijn scherpe kaken vuur te schieten. "Volgens mij doe je het er inderdaad om. Als je nu niet meteen de boel in orde maakt dan haal ik er mijn collega's bij."

"Wie?" Hij voelt dat zijn handig vochtig worden van het zweet.

"De rest van de bewoners van die appels daar." Met een tiental pootjes wijst het naar de fruitschaal midden op tafel.

"We zijn met tientallen, honderden. Ik waarschuw je, laat het niet zover komen dat ik ze erbij moet roepen."

Zenuwachtig kijkt hij naar de schaal. Hij telt maar zes stuks fruit. Misschien leven er meerdere insecten in één appel?

Nogmaals probeert hij de helften te sluiten. Hij merkt dat zijn handen trillen als hij door iets meer druk uit te oefenen de naden tussen de vertandingen dicht probeert te drukken.

"Au, au, godverdegodver. Nee, dat past niet, sukkel die de d'r bent."

Hij draait de appelhelften nog een keer iets en sluit ze opnieuw. Of heeft hij deze combinatie al een keer gehad?

"Uilskuiken, oen, rot stuk vreten!"

En op deze manier?

"Ik roep mijn makker erbij, hoor! En dan zul je es wat beleven!"

Hij voelt de tranen in zijn ooghoeken als hij opnieuw een combinatie probeert. Het vochtige binnenste van de appelhelften glijdt tegen elkaar. Hij durft nauwelijks te kijken. Hij durft al helemaal niet meer de helften van elkaar te halen.

Even blijft het stil.

“Hèhè, dat werd tijd,” hoort hij gesmoord uit de appel klinken. “Nou, bedankt hoor, maar niet heus. Zet mijn huis nu maar terug bij de rest en LAAT ME MET RUST!”

Snel laat hij de appel tussen de rest van het fruit op de schaal vallen. Daarna laat hij zich op de grond glijden. Als hij zijn handen aan zijn bloes afveegt voelt hij de tranen naar boven komen. Hij rent naar buiten.

“Zo.”

Tevreden zakt opa achterover in de tuinstoel. Hij klapt zijn zakmes dicht en bergt het op in zijn broekzak. Dan laat hij het kunstwerkje in zijn handen ronddraaien. 32 netjes over de omtrek verdeelde vertandingen, allemaal op het oog even groot. Maar voordat hij de appel opeet wil hij eerst even proberen of hij deze puzzel voor gevorderden op kan lossen.

Vis moet zwemmen

Ze hoort hem de keuken binnen komen en ze voelt meteen dat hij er wat van moet zeggen.

“Zou je niet een schort aan doen? Anders spat die hete boter zo over je benen heen.”

“Ik kook voorzichtig, hoor,” ze gooi met de houten lepel de wokgroenten om, “En met deze hitte ga ik echt niet in een lange broek achter het fornuis staan.”

Ze weet ook wel dat hij gelijk heeft. In een kort rokje staan koken, dat vraagt om morsen.

“Waar hangt je schort eigenlijk?” Zijn blik gaat naar het handdoekenrek.

“Geen idee,” antwoordt ze, “Ik zal ‘m wel weer ergens in huis rond hebben laten slingeren. Vanavond kom ik ‘m vast wel weer ergens tegen. Het moet maar even zonder. Ik ben toch bijna klaar.”

Zo te zien vindt hij het maar niks. Maar hij maakt ook geen aanstalten om bijvoorbeeld even in de slaapkamer te gaan kijken. Tien tegen één dat dat ding daar weer ligt.

“Nu je hier toch staat, zou je voor mij de vis uit de diepvries willen halen?”

Achter haar hoort ze hem de koelkast openen. Het deurtje van het vriesvak maak een krakend geluid.

“Heb je het?” informeert ze als ze na een tijdje nog geen reactie hoort.

“Ik zie geen vis liggen.”

“In een plastic zak. Wit en lichtblauw.”

Ze hoort hem met de diepgevroren inhoud rondschuiven.

“Nee, hier ligt het niet. Ligt het wel in deze diepvries?”

Ze hebben begin deze week ook al vis gegeten. Toen heeft ze alle vis uit het vriesvak gebruikt. Het kan best zijn dat ze toen is vergeten de koelkast terug aan te vullen.

Achter haar hoort ze het geluid van een flesje dat ontkurkt wordt.

“We gaan zo eten, hoor. We drinken er wijn bij,”
waarschuwt ze.

“Dat duurt nog wel even.” Hij neemt een slok van zijn bier.
“Bovendien heb ik het ook warm.”

Het is nog langer geleden dat ze de voorraad in de diepvrieskist heeft aangevuld, maar ze heeft goede hoop dat daar nog wel wat vis ligt. Ze opent de tuindeur en loopt langs het zwembad naar de berging achter in de tuin. De zon weerspiegelt in het laagje water op de bodem van het bassin. Morgen gaat hij het zwembad schoonmaken, maar vandaag heeft hij alvast het water er grotendeels uit laten lopen. Pfoei, het is hier buiten al net zo warm als in de keuken. Ze opent de deur van de berging en knipt het licht aan. Links van haar leidt een trap naar de nog koelere kelder, de perfecte plaats voor een diepvrieskist. Ze opent het deksel en slaakt een zucht van verlichting. Gelukkig, ze hoeft in deze hitte niet ook nog eens een ritje naar de supermarkt te maken. Ze trekt een blauw-witte zak onder een doos ijsjes uit en sluit met haar andere hand de vrieskist. Tussen de dozen en opbergrekken manoeuvreert ze terug naar de trap. Boven schakelt ze het licht uit en stapt ze terug de warmte in. De deur gaat op slot, hier hoeft ze vandaag niet meer te zijn, en ze verhuist de steenkoude zak naar haar andere hand. Ondanks de hitte moet ze even haar vingers warm blazen. Ze kan niet goed tegen extreme temperaturen. Haar vingers doen pijn en ook de vingers van haar andere hand beginnen gevoelloos te raken. Met versnelde pas steekt ze het gazon over, maar als ze bij het tafeltje is dat bij de rand van het zwembad staat moet ze toch even de diepvrieszak neerleggen. Vervolgens is ze een tijdje

bezig haar handen tegen elkaar warm te wrijven.

Het gevoel begint tintelend terug te keren als ze merkt dat de diepvrieszak met bevroren vis niet meer hij haar op de tafelrand ligt. Een spoor van gesmolten ijs geeft aan dat de zak naar de andere kant is gegleden. Ze ziet nog net hoe de blauw-witte zak over de tafelrand kiepert en ze hoort een plaf en dan een plons. Ook dat nog. Manlief heeft de tafel schuin gezet om de regen die er tijdens de onweersbui gisterenavond op gevallen is er vanaf te laten lopen, maar daardoor ligt nu ook de vis in het water. Het is maar goed dat het met verpakking en al het water in is gedoken, anders had het meteen een tweede duik kunnen maken, recht de vuilnisbak in.

Ze loopt om het tuinmeubel heen en kijkt naar het water in het bassin. Het werd tijd dat het bad een keer schoongemaakt ging worden. Rustig dobbert de diepvrieszak in het groezelige water van de kant af. Ze zal in het zwembad af moeten dalen, maar ze heeft geen zin blootsvoets naar de vis te waden. Ze loopt terug naar de berging.

Vandaag is ze haar schort al kwijt en nu kan ze ook nog eens haar laarzen niet meer vinden. Ze knipt het licht in de kelder aan en daalt de trap af. Hopelijk kan ze beneden iets van waterdicht schoeisel vinden. Ze heeft de wokgroenten op een laag pitje gezet, maar toch wil ze zo snel mogelijk de zak opvissen en de maaltijd in orde brengen. Ha, daar staan een paar van zijn laarzen. Ze schopt haar schoenen uit en trekt de lange dingen aan. Niet alleen haar tenen zitten veel te ruim, ook komen die rare dingen tot boven haar knieën. Maar het moet maar even zo. Ze staat op en met het gevoel dat de laarzen elk moment af kunnen zakken klimt ze de trap op.

Met de bijna geheel ontdooide vis klimt ze het laddertje op. Ze gaat nu eerst de vis in de pan leggen. De viezigheid in het water viel mee, dus waagt ze het erop met de natte laarzen de keuken in te lopen. Haar schoenen kan ze altijd nog op gaat halen als de vis aan het garen is.

Ze hoort hem de keuken binnen komen en ze voelt meteen dat hij er wat van moet zeggen.

“Zo, je heb mijn ‘overknees’ gevonden.”

Geïrriteerd draait ze zich om. Hij staat glimlachend in de deuropening. Terwijl hij het bijna lege bierflesje langzaam ronddraait in zijn hand laat hij zijn blik over haar benen glijden.

“Maar volgens mij was een schort toch iets praktischer geweest.”

Herlezing

Het boek stond al een tijdje niets te doen in mijn kast. Ondanks dat het een schitterend verhaal was had ik het nog steeds niet voor een tweede keer gelezen. Was het boek dan wel zo goed? Zeker weten. Ik zou het iedereen aanraden te lezen.

Ik pakte een pot aardbeienjam en legde het bij de rest van mijn boodschappen in het winkelmandje. Onder de ossenhaasjes lag het leesboek. Ik keek even rond en zette toen het boek tussen de pakken cornflakes, rechtop, alsof ik het in een boekenkast plaatste. Toen liep ik naar de kassa.

Ze was eigenlijk op zoek naar de hagelslag, maar haar blik werd naar het boek getrokken. Wat deed het daar tussen de cornflakes? Was het daar door iemand expres achtergelaten en was het de bedoeling dat zij het meenam om te lezen? Ze keek even besluiteloos om zich heen. Toen pakte ze het boek en bekeek de achterkant. Ze bladerde de eerste pagina's vluchtig door en las een paar alinea's. Oké, ze nam het aanbod aan. Ze legde het boek in haar winkelmandje en vergat bijna de hagelslag.

Het was inderdaad een goed boek. Ze had het laatste hoofdstuk tijdens de reis gelezen en vond het eigenlijk hartstikke jammer dat ze het al uit had. Haar halte werd omgeroepen en de trein minderde vaart. Ze wilde het boek terug in haar tas stoppen, maar bedacht zich en legde het boek voor het raam.

Teleurgesteld liet hij zich op de bank zakken. Toen hij de

coupé binnenkwam had hij al gezien dat het boek niet meer op zijn plek voor het raam lag. Net nu hij vanochtend het laatste hoofdstuk zou gaan lezen. De afgelopen dagen had hij tijdens de reis van en naar zijn werk stukje bij beetje het boek doorgelezen, 's ochtends onder het genot van zijn ontbijt dat hij altijd in de trein opat. Het was één van de weinige boeken dat hem meteen had gepakt. Daarom had hij vanaf het begin het boek steeds in de trein achtergelaten. Dit verhaal behoorde ook door zijn medereizigers gelezen te worden. Maar nu bleek dat hij had gegokt en verloren. Jammer, hij was ontzettend benieuwd naar de ontknoping. Nou ja, hij wist in elk geval de titel nog. Vanmiddag maar eens bij een boekenwinkel langs gaan. Hij zette zijn bekertje koffie voor het raam en haalde zijn broodtrommel tevoorschijn.

“Kan ‘ie?”

Meestal wist hij het blindelings dat ze klaar was met een pagina. Geduldig hield hij het boek open op zijn schoot. Voordat hij met pensioen was gegaan had hij voor zijn werk veel moeten lezen. Hij was erin getraind in een korte tijd veel tekst tot zich te nemen. Het kon dan ook niet anders dan dat hij veel sneller las dan zijn wederhelft. Toen hij de eerste bladzijden van het leesboek had gelezen dat zijn vrouw in de trein had gevonden kon hij niet wachten tot dat zij het boek uit had. Dus daarom lazen ze het verhaal tegelijkertijd. Het verhaal was zo boeiend dat hij het er wel voor over had na elke pagina een pauze in te moeten lassen.

“Wacht even, dit is spannend. Ik lees het nog één keer.” Hij nam maar een slokje van zijn koffie en liet het kopje rusten op de bladzijde op zijn andere knie.

Het mobieltje dat naast haar op de bank lag maakte een trillend geluid. Ze legde het boek neer en las het sms-je van haar vriendin. Ze vroeg hoe het leesboek haar tot nu toe bevallen was. Nadat ze het in het park op een bankje had gevonden en zelf in een recordtempo had uitgelezen had ze het meteen aan haar gegeven en geëist dat zij het ook zou lezen. En ze had gelijk. Wat een spannend verhaal, ze kon gewoon niet stoppen met lezen. Tenminste, als ze niet telkens onderbroken werd door haar mobieltje. Ze legde het apparaat weer naast haar neer en zag dat het boek dicht was gevallen. Driftig bladerde ze naar de bladzijde waar ze gebleven was. Nee, dit had ze al gelezen. Ze was alweer een aantal pagina's verder. Had ze maar een boekenlegger of iets dergelijks bij de hand. Ze had wel een pen bij zich. Daar ging haar mobieltje alweer. Snel zette ze een krabbelte bovenaan de pagina en nam haar gsm op.

Het was een rare plaats om een boek tegen te komen. Hij was expliciet een platenzaak binnen gelopen om wat albums van de bands die ze tijdens hun laatste tournee tegen waren gekomen op te zoeken dus had hij niet verwacht in de platenbak een boek tegen te komen. Ook de eigenaar die achter de balie stond wist van niks, dus mocht hij als hij dat wilde het ding zo meenemen.

Het bleek maar weer eens dat hij de enige van de band was die nog enigszins geïnteresseerd was in lezen. Weliswaar was hij degene die tussen de repetities en opnames door hier het meeste tijd voor had, maar ook toen hun gitarist weer eens een keer te laat was verkozen zijn vrienden het halen van een bekertje koffie toch boven het lezen van een door hem aangeraden hoofdstuk.

Toch merkte hij dat hij steeds vaker vooruit zat te bladeren. Hij voelde dat ook hij steeds minder de rust kon vinden om even in zoiets als een boek weg te zakken. Met de deadline van hun volgende album had hij steeds minder tijd om te lezen. Toch bleef hij ontzettend benieuwd hoe het verhaal af zou lopen.

Hij had het uiteindelijk toch gedaan, de grootste fout die je bij het lezen van een boek kon maken. Ze waren bezig met de opbouw voor de presentatie van hun nieuwe plaat en hij had al een paar weken het boek niet meer in handen gehad. Hoewel hij nog maar net over de helft was had hij in een stil moment de laatste bladzijden gelezen. Toen wist hij de afloop van het verhaal. Het was wel jammer dat hij niet de tijd had om de hele opbouw naar de climax toe te beleven, maar hij hoefde er nu ook niet meer over wakker te liggen. Enigszins opgelucht legde hij het boek op de luidspreker.

Hij schatte dat een diepvrieszak stevig genoeg moest zijn. Hij stopte het boek erin en vouwde een stuk aluminiumfolie om de open kant heen. De strijkbout was ondertussen warm genoeg geworden en hij liet het een paar keer voorzichtig over het aluminiumfolie glijden. Daarna drukte hij even op de zak en merkte dat de lucht die erin was achtergebleven nergens ontsnapte. Hij klom de kajuit uit en liet het boek overboord zakken. Toen hij nog jong was had hij vaak een brief in een fles in zee gegooid. Sommigen brieven daarvan waren nogal lijkig, maar dit was de eerste keer dat hij een compleet boek via het water verstuurde.

Ik vond het niet terug tussen de cornflakes, maar toch was ik zeer verrast het boek, mijn boek, na meer dan een jaar in mijn supermarkt terug te vinden. De kassière keek niet eens vreemd op toen ik ermee langs de kassa kwam. Ze maakte zelfs geen aanstalten het af te rekenen, maar keek me wel even met een glimlach aan, samenzweerderig bijna.

Thuis was ik meteen begonnen met lezen. Ik kon me nog grote delen van het verhaal herinneren, maar op de één of andere manier was het toch alsof ik het boek weer voor de eerste keer las. De bladzijden voelden anders aan, meer doorleefd, en ik telde een paar ezelsoren meer. Ze roken ook een beetje naar zeezout en dat paste wel mooi bij het feit dat de hoofdpersoon een schipper was. Toen het verhaal aanbeland was bij het oppikken van een vracht specerijen en ander te verschepen etenswaren ontdekte ik broodkruimels en geplette stukjes chocola tussen de bladzijden. Op het moment dat ik las over de geheimzinnige kaart die de schipper in het ruim van een verlaten boot vond had ik gebiologeerd een tijdje naar een lichtbruine cirkel zitten staren die door de tekst heen liep. De cirkel was omgeven door vreemde krabbels en tekeningetjes die ik ook op andere bladzijden tegenkwam. En toen ik bij het hoofdstuk belandde waarin hij haar voor het eerst sinds lange tijd weer terugzag zou ik zweren dat ik even haar parfum kon ruiken. In de vouw tussen de bladzijden zag ik iets blinken. Met enige moeite wist ik de lange haar er tussenuit te vissen. Het blonk goudgeel in het zonlicht.

Ik was zo benieuwd hoe het verhaal die keer zou aflopen.

Instrumental break

Het was hem aan het einde van het nummer al opgevallen dat de drums wat wegvielen. Hij had daarom een paar keer achterom gekeken om te zien wat er aan de hand was, maar Rory had telkens net niet zijn richting opgekeken. In plaats daarvan leek hij iets op de grond te zoeken. Had die sul nu één van zijn drumstokken laten vallen?

Het publiek werd na het laatste akkoord nog luidruchtiger. Hij keek Rory geïrriteerd aan. Oké, wat is er aan de hand. Rory hield een halve drumstok omhoog. Afgebroken. Dat speelt een beetje moeilijk. Oké, maar dan pak je toch gewoon een nieuwe. Rory hief zijn handen op en keek zoekend om zich heen. Geen reservestokken.

De andere twee bandleden begonnen nu ook in de gaten te krijgen dat er wat loos was. Hij liep naar Rory toe en stapte op het verhoginkje waar het drumstel op stond.

“!!” riep hij boven het lawaai van het publiek uit.

Rory hield zijn hand achter zijn oorschelp.

“Heb je geen extra stokken meegebracht!!” probeerde hij nog eens.

“Ik heb er een paar meegebracht,” brulde Rory boven het geweld van de zaal uit. Hun publiek had geen elektrische versterking nodig. Maar ze waren dan ook met veel meer.

“En die zijn nu allemaal op?”

Rory knikte. Hij meende in Rory’s norse blik een schuldige ondertoon waar te nemen.

“Allemaal? Hoe kan dat?”

“Meer verbruik ik er tijdens een concert toch nooit.”

“Hoeveel heb je er meegenomen? Hoeveel is een paar?”

Rory stak twee vingers op. Twee sets, vier stokken. Geen wonder dat ze nu een probleem hadden.

“Dat is niet wat je noemt een goede voorbereiding, hè?” Hij kon zich al iets beter verstaanbaar maken, want het publiek kwam alweer een beetje tot bedaren.

“Heb je echt niets anders bij?”

Rory keek naar de koker waar hij zijn reservestokken in bewaarde. Daar stonden een beetje eenzaam twee metalen stokken in.

Hij zag ze ook.

“Kun je die niet gebruiken?”

“Dat zijn brushes,” riep Rory verontwaardigd, “We zijn een rockband, hoor!”

Bram kwam ook hun kant op.

“Wat is er? Waarom hebben we het volgende nummer nog niet ingezet?”

“Deze oen hier is door zijn stokken heen.”

Rory hield nogmaals zijn afgebroken stok omhoog.

“Kan hij niet met één stok spelen?”

“Met één stok?” schoot Rory uit, “Zal ik jouw plectrums eens afpakken. Eens kijken of je dan ook nog zo gemakkelijk speelt.”

“Hé, jongens, rustig aan. Hier lossen we niks mee op,” suste Jan. Hij draaide wat aan de knoppen van zijn bas en hield met een half oog bezorgd de mensen voor het podium in de gaten. Hij zag dat ook de fans daar zich begonnen af te vragen waarom het volgende lied nog niet was begonnen.

“Een drummer heeft twee stokken nodig. Ik heb niet voor niets een basdrum met twee pedalen,” gromde Rory verbolgen.

“Misschien had je toch maar beter die conga's kunnen kopen. Ze waren nu goed van pas gekomen.” Ook Bram draaide de knoppen van zijn gitaar dicht. Het zag er niet naar uit dat ze zo verder konden spelen. Al hun nummers

hadden drums nodig.

Ondertussen begon het rumoer in de zaal weer toe te nemen. Het concert was nog niet eens halfweg en nu al zag het er naar uit dat de band het optreden moest afbreken. Daar waren ze niet voor naar hier gekomen. Daar hadden ze niet voor betaald.

Hij stond midden in de zaal, midden tussen het publiek, maar hij deed niet mee met het boegeroep. Ook hij had in de gaten gekregen dat er problemen op het podium waren en zag het stilzetten van de show met ergernis tegemoet. Maar bij hem had een ander gevoel de overhand. Hij had ze uit de lucht geplukt. Hij had precies op het juiste moment op de juiste plek gestaan toen Rory zijn drumsolo beëindigde. De drummer was vanavond bijzonder goed in vorm geweest. Na de solo was hij recht gaan staan en had onder een donderend applaus zijn stokken boven zijn hoofd gehouden. Met deze stokken heb ik vanavond deze wereldsolo gegeven. Deze drumstokken had ik vanavond in mijn handen, het is mijn zweet dat erin zit, het is mijn energie die erin zit. Daarom zijn deze stokken speciaal. Veel plezier ermee. En toen had hij ze met een zwaai het publiek in gemikt.

Bram gaf Rory een laatste vernietigende blik, draaide zich om en wilde zijn gitaar aan de kant gooien toe hij een beweging boven de hoofden van het publiek zag. Iets vloog richting het podium en viel kletterend voor zijn voeten neer. Verbaasd keek hij naar wat een fan naar hen toe gegooid had. Toen keek hij nors naar Rory. Jij hebt vanavond geluk gehad, ventje. Hij bukte zich, raapte de drumstokken op en duwde ze in de handen van zijn maat.

Frisse neus

Als de boer de schuurdeur opent staan ze al met onrustig schuifelende hoeven te wachten. De zwartbonte groep kuiert de ochtendzon tegemoet en ze laten tevreden hun ogen over het bedauwde gras glijden. De kudde splitst zich op om elk hun eigen plekje in de wei te zoeken. Het is ook vandaag weer lekker warm, dus moeten ze er op tijd bij zijn, want het gras is het lekkerst als het nog vochtig is. Ze merken dat de boer even in hun schuur verdwijnt en terugkeert met een steekwagentje. Hiermee verdwijnt hij achter het gebouw. Enkelen van hen kijken even op als hij daar weer vanachter tevoorschijn komt, een grote glimmende kist op het karretje meetorsend, maar al snel verleggen ze hun aandacht weer naar het verzamelen van genoeg gras voor de volgende herkauwronde. Eén van hen blijft toch wat verder afgedwaald te zijn want ze komt op een holletje vanachter de schuur vandaan. Jullie moeten nu toch even meekomen hoor, want daarachter ligt iets gek.

Er moet wel heel wat gebeuren om hen van hun graasroutine af te laten wijken, maar hun nieuwsgierigheid prikkelen is één van de manieren. Achter de schuur ligt een stukje wei waar allang geen gras meer wil groeien. Ze sjouwen er met z'n allen heen en daar zien ze een bergje bestaande uit een witte substantie liggen. Ze blijven even bij de hoek wachten totdat ze er allemaal zijn. Pas dan, en als ze er zeker van zijn dat het hoopje geen onverwachtse bewegingen maakt, stappen ze er behoedzaam op af. Het witte goedje komt hen bekend voor, alleen klopt er iets niet. Logischerwijs zouden ze het hier nu niet tegen horen te komen. Ze staan er in een boogje omheen, nerveus met hun staarten zwaaiend. Dan begint het hen één voor één te dagen. Er

wordt een kop naar beneden gebogen die voorzichtig aan de massa ruikt, gevolgd door een korte lik. Het smaakt koud. Koud? Hoe smaakt dat? Ook de anderen strijken er voorzichtig met hun tong langs. Ja hoor, het is sneeuw. Goh, wat grappig. Waar komt dit nu opeens vandaan? Als het vannacht gesneeuwd had, dan hadden ze dat bij het wakker worden allang geroken. Bovendien verwacht geen van hen in deze tijd van het jaar nog sneeuw. En toch ligt het er. Opgewonden wordt er met de hoeven op de grond geklost en proberen ze elkaar opzij te duwen. Eén van hen steekt haar neus iets dieper in de sneeuwhoop. Brr, lekker koud. Moet je ook eens proberen. Er verdwijnen meer neuzen in de berg. Ze snuiven van opwinding en het lukt sommigen zelfs condenswolken te produceren. Ze merken dat de boer langs de omheining loopt met bundels gesnoeide takken, maar verder hebben ze het te druk met hun spel. Dit is een buitenkansje. Wie had dat gedacht dat ze zo ver in het voorjaar nog met sneeuw zouden kunnen spelen. De sneeuwhoop is zichtbaar een eind geslonken en ze merken dat hun neuzen gevoelloos beginnen te worden. Als ze de berg sneeuw nu even met rust laten zullen hun reukorganen vanzelf weer warm worden, maar het zou prettig zijn als ze dit een beetje konden versnellen. De koude lucht in hun neusholtes trekt hun koppen in en dat voelt alles behalve comfortabel aan.

Snoeiafval.

Ze hebben de boer met snoeiafval rond zien lopen. Deze brengt hij altijd naar de andere kant van de wei. Ze lopen in een drafje terug naar de voorzijde van de schuur en steken het weiland over. Daar liggen de afgeknipte takken op een hoop en middenin smeult een beginnend vuurtje. Weer wachten ze even totdat de hele groep compleet is om dan

stapje voor stapje de lading takken te benaderen. Anders dan sneeuw maakt vuur wel onverwachte bewegingen dus is extra voorzichtigheid geboden. Ze zijn het vuur dicht genoeg genaderd. Wie gaat er als eerst? Ik niet, ik ben al voorgegaan bij die sneeuwbul. Goed dan, ik zal het wel doen. Voorzichtig laat ze haar kop zakken. Hé, niet duwen daarachter. Ze concentreert zich opnieuw op de vlammen voor haar en steekt haar neus naar voren. De hitte strijkt er langs. Ze doet haar ogen half dicht als ze de kou langzaam voelt wegtrekken. Door haar oogharen ziet ze nu ook de andere neuzen bij het vuur verschijnen. Dit is stukken beter. Niet alleen het gevoel maar ook hun reuk keert weer terug. Of is het omdat nu ook de dennenappels vlam hebben gevat?

Ze doen een stap naar achteren en richten hun koppen op. Hun neuzen voelen nu wel heel erg droog aan. Een paar laten hun tong er overheen glijden, maar dat helpt niet zoveel. Ze hadden waarschijnlijk iets korter boven het kampvuurtje moeten blijven hangen. Ook dit zal wel weer wegtrekken, maar prettig is anders.

Het is slechts voor een kort moment dat ze elkaar besluiteloos aankijken, want dan keren ze zich met z'n allen om en draven ze terug naar de schuur. Laten we kijken of de sneeuw nog niet helemaal weggesmolten is.

Schoon

Ze hield haar vingers met de toppen voor zich omhoog. Kleine bloeddruppeltjes baanden zich langzaam een weg naar buiten. Wel, dat verklaarde in elk geval waarom het wasgoed dat ze in haar achtertuin aan het ophangen was opeens vol met rode vlekjes zat. Ze haalde een paar keer geconcentreerd adem om het lichte gevoel uit haar hoofd te krijgen. Dat ze zonder het te merken één van haar vingers ergens aan had opengehaald, dat kon ze zich nog wel voorstellen. Maar dat ze zich daarbij aan bijna al haar vingers had geprikt, sommige zelfs op meerdere plekken, dat kon gewoon niet.

Ze liep terug het huis in en duwde met de muis van haar hand de deur naar de badkamer open. Ook bij het openen van de kraan probeerde ze haar vingers niet te gebruiken. Ze had al genoeg vlekken gemaakt. Terwijl ze haar handen afdroogde knielde ze voor de open deur van de wasmachine. Toen ze het wasgoed eruit haalde had ze al het idee dat de kledingstukken zich anders bewogen. Net als de andere keren had ze in één keer een groot deel van de was in de mand kunnen laten vallen door aan één broekspijp te trekken. Maar het had geleken alsof het wasgoed dit keer nog meer aan elkaar vast hing dan normaal. Ook toen ze de kleding op het rek aan het hangen was had ze het idee dat de stof ruwer aanvoelde. Toen ze haar vingers over een nachthemd had laten glijden had dat een vreemd trekkend gevoel in haar vingertoppen gegeven. Ze tuurde naar het geperforeerde interieur van de trommel, maar wist niet goed waar ze eigenlijk naar zocht. Boven op de wasmachine stond een pak wasmiddel. Ze had deze keer eens een ander merk gekocht, eigenlijk

alleen maar omdat het in de aanbieding was. Dat had ze misschien niet moeten doen. Het maakte de was eerder ruwer dan zachter, in elk geval haar wasgoed. Zou het wat minder worden als het wasgoed opgedroogd was? Misschien dat een goede strijkbeurt haar kleren weer zacht zouden maken. Ze hing de handdoek op en constateerde opgelucht dat ze daar geen donkere vlekjes op had achtergelaten. De rest van de was moest ook nog opgehangen worden en ze besloot dat heel voorzichtig te doen.

Het was mooi weer, maar nog wel wat fris. Ze liet haar vingers over haar blote onderarm glijden. Door de rechtstaande haartjes voelde haar vel ruw aan. Zou het wasmiddel haar kleding kippenvel hebben gegeven?

Ze tilde de lege wasmand op en droeg het naar binnen. Toen ze over de drempel stapte bedacht ze opeens dat het mandje met wasknijpers nog buiten onder het wasrek stond. Dus draaide ze zich midden in een stap om, stootte tegen de drempel en lag vervolgens languit op de stoeptegels. Ze zag het opengewerkte bolletje dat aan haar halskettinkje hing over de stenen stuiteren. Het kettinkje had al geen al te beste sluiting en moest door de val losgeraakt zijn. Het rolde naar het afvoerputje dat zich aan de rand van het grasveld bevond. Ze was een ogenblik te beduusd om het sieraad tegen te houden, maar ze besepte wel voordat het het putje had bereikt dat ze zo meteen het kettinkje uit de smerige afvoer zou moeten gaan vissen. De was zat vol met vlekken en nu zaten haar broek en shirt ook nog onder het mos dat op de stoep groeide. Ze kon net zo goed meteen een nieuwe was draaien.

Maar wacht, misschien zat het haar vandaag toch niet helemaal tegen. Het bolletje was afgeweken van de richting waarin het rolde en was naast het mandje met de

wasknijpers tot stilstand gekomen. Ze stond op, klopte eerst het ergste zand van haar broek en borst en pakte toen haar kettinkje op. Zo te zien had het opengewerkte bolletje alleen wat zand gehapt en verder geen krasjes opgelopen. Wel hing het een beetje schuin. Maar dat kwam niet doordat het oogje waarmee het aan het halssnoer hing beschadigd was. Het kettinkje dat ze tussen duim en wijsvinger hield hing in zijn geheel schuin. Ze verzette een paar passen, maar de hanger bleef naar het rek met de drogende was wijzen.

Een half uur later zat ze nog steeds beduusd voor zich uit te kijken op het stoepje in haar achtertuin. Om haar heen lag een bontje verzameling spulletjes. Stukjes zilverpapier, andere kleine kettinkjes, koelkastmagneetjes, een vergrootglas, stukjes versnipperd papier. De uitkomst van haar onderzoek was duidelijk. Al haar wasgoed was tijdens de wasbeurt magnetisch geworden. Alle vezeltjes stonden recht omhoog, stijf als een hanenkam.

Gewoon wassen is er tegenwoordig niet meer bij. Als extraatje wordt er van alles bij je wasmiddel gegooid. Parfum, plantenextracten, vitamines, aloë vera, ginseng, zelfs glitertjes als je niet oppast.

Nu zijn ze weer op het idee gekomen visextract toe te voegen. Wassen – water – vis, de link is duidelijk. Inktvis voor de zwarte was, ballonvis voor extra volume. Aan sidderaal hadden ze in eerste instantie nog niet gedacht, maar een partij van deze vissoort was deze week in de aanbieding.

Schrijfgerei

Maakt het uit waarmee je schrijft?

Ik denk het wel.

Je mag overal mee schrijven, zolang het je creatieve proces maar niet belemmert.

Dus:

zorg dat je voldoende inkt of een puntenslijper binnen handbereik hebt.

Maakt het uit waar je gaat zitten om te schrijven?

Ik denk het wel.

Je mag overal gaan zitten om te schrijven, zolang het je creatieve proces maar niet belemmert.

Dus:

ga zitten op een rustige plek of juist op een plek waar veel inspirerende dingen gebeuren en let er op dat je met de keuze van je schrijfplek de wetgeving niet overtreedt. Niets is zo frustrerend als wanneer een agent je midden in je flow op de schouder tikt en je meedeelt dat je een gevaar voor het verkeer bent.

Maakt het uit waarover je schrijft?

Ik denk het niet.